

Bulgan

(az Éji Vadász)

T/k: 1
Ké: 15
Té: 35
Vé: 25
Sp: 2K10+ K3 Ép

Bulgan, a rabszolga első volt az emberek közt, aki kiemelkedett a névtelen sokaságból. Szerencséjét egy fogadásnak köszönhette. Ura, Curgas, a vérből való, fogadott egy társával, hogy emberből is tud hasznos katonát faragni. Az első kísérletek mind halállal végződtek. Az emberek teste túl vézna, túl törekeny volt ahhoz, hogy a birodalom számára hasznos talpas válhasson belőlük. Ugyan a holtakból is lehet katona, de egy démon ellenében nem állnak meg sokáig. Évtizedes kísérletezés és sok száz halott után Curgas más megoldás keresésébe kezdett. Egy paktumhoz nem tartotta alkalmasnak az embereket. A megoldás elég egyszerű lett. Kiválasztott egy példányt a rabszolgák közül, majd saját húsának egy darabkáját ültette bele a férfiba. Ezt követően véreből is juttatott az ereibe. Az alany rettenetes kínokat átélve szenvedett ki. Elsőre ennek a kísérletnek a végeredménye is kudarcnak tűnt, ám a szemétre hajított hulla éjjel új életre kelt. Nem az a szokásos értelem nélküli nyáladzó és támolygó mozgó holttest volt.

Sokkal erősebbé vált, mint annak előtte, és birtokolta Curgas hatalmát is, noha jóval csekélyebb mértékben teremtőjénél. Mire a démon felfigyelt rá, több tucat ember torkát átharapva itta ki azok vérét. Messze meghaladta a rabszolgák képességeit, noha egy demontól még elmaradt. Teremtője hagyta, hogy tombolja ki magát, hogy lakmározzék korábbi társaiból. Majd mikor elérkezettnek látta az időt, lecsapott rá és megtörte. Arra kényszerítette, hogy újra szolgálatába álljon. Mikor teljes lett felette az uralma, okítani kezdte hogyan is használja hatalmát. Bulgan nagyon hamar rájött, hogy a nappal az ellensége, ezért csak éjjel tevékenykedett. Urát szolgálva, mind ereje, mind hatalma fokozatosan növekedett. Egyre kevésbé hasonlított egykori önnönmagához. A vér utáni vágyakozása is erősödött az idő múlásával. Csak, hogy csillapíthassa éhét, egyre több harcban vett részt. Könnyörtelenül leszámolt Curgas ellenfeleivel, akiket látványosan marcangolt szét és itta ki vérüket. Idővel Bulgan elnyerte az Éji Vadász nevet. Néhány száz év alatt úgy megerősödött, hogy képessé vált még az időjárást is akarata szerint befolyásolni. Így borús fellegekkel teli eget létrehozva már nappal sem kellett félnie attól, hogy elevenen élgne. Ekkorra már maguk a démonok sem voltak tőle biztonságban, legalábbis a

csekélyebbek. Előszeretettel vadászta és fogyasztotta őket. Lassanként oly erőre tett szert, hogy Curgas elfogadta egyik alvezérének csapatai élére, ám Bulgan nem érte be ennyivel. Ő maga is kísérletezni kezdett, és rá is jött hogyan hozhat létre magafajtákat. Noha gyermekei jóval gyengébbek voltak nála így is komoly erőt képviseltek. Nekik hála, Curgas feljebb került a démon urak rangsorában. Jutalmul szolgálataikért már nem rabszolgáknak hívta őket. A vérivókból álló csoport tagjait elnevezte vérfalóknak. Ez a démonok nyelvén a Vámpír lett. Ez lett uruktól kapott nevük, ez után használhatták csak sajátjukat. Nem kellett sok időnek eltelnie, hogy tisztelni és félni kezdjék őket. Bulgan tökéletesen magáévá tette a démonok mentalitását és e szerint cselekedett. Alkut kötött ura korábbi társával, azzal, akinek fogadásának hála létrejöhetett. A korábbi szövetségesből ellenség lett, a hűséges alvezér pedig elárulta urát a nagyobb hatalomért cserébe. Jó pár csatára került sor az új felállásban, mire legyőzték Curgast, de Bulgan a győzelemért cserébe nem jutalmat kapott. Sosem nyerte el a neki ígért pozíciót és hatalmat. Övéit a Démonikus Óbirodalomban vezető szerepet betöltő hadurak csoportja, egy addig példátlan, összehangolt támadás során majdhogynem teljesen kiirtotta. Alig páran tudtak elmenekülni és a birodalom területét elhagyni. Magát Bulgant elfogták, lelkét kitepték a testéből, véreből és csontjaiból egy erős mágiával átítatott kardot készítettek, melynek pengéjébe visszabörtönözték a korábban kitepelt lelket. A penge megörökölte Bulgan nevét, és az Éji Vadász nevet kapta. Pecséttel szavatolták hűségét korábbi szövetségeséhez. Képességei értékes fegyverré tették. Nappal egy öt E-s elemi sötétség aura lengi körül, hogy védje magát a napfénytől, míg éjjel a szemlélő egy vérszín kristályra emlékeztető pengét pillanthat meg, melynek csontmarkolata ezüsttel futtatott. Ha valakit megvágna vele, a vágott seben felül még vért és Ép-t is elszív az áldozattól. Ezt vagy elemészi és helyreállítsa belőle az őt ért károsodásokat, vagy elraktározza későbbre. Az elraktározott életenergiából képes akár forgatójának sérüléseit is begyógyítani K3 Ép/ kör sebességgel. Maximálisan százötven Ép-t képes magában tárolni, és ugyanennyit is képes gyógyításra fordítani. Ám ha nem démon, hanem halandó forgatja, számolnia kell lelkének elvesztésével. Minden öt Ép után, amit a kard gyógyít rajta, halmozódóan 20%-kal nő az

esélye annak, hogy teste a penge uralma alá kerül. Elemészi használója lelkét és átveszi teste felett az uralmat. Ha ez bekövetkezik, az Éji Vadász megkísérli újjáéleszteni népét. Ha testet szerzett magának és saját tudatára ébredt, onnantól alkalmazhatja egy másik képességét is: ha a kardal szíven szúrnak valakit és az minden életet kiszívott belőle, az áldozat halála után a kard begyógyítja a halott sebeit. Ekkor az illető másnap este vámpírként fog visszatérni az elsődleges anyagi síkra, hogy hűségesen szolgálja az Éji Vadászt. A Démonikus Óbirodalom bukása után a kardot gazdájával együtt Kránba hurcolták. A penge legutóbb állítólag a dűlás során bukkant fel egy kráni lovag oldalán, aki életét vesztette Ó-Pyarron ostromakor. Az Éji Vadász holléte azóta ismeretlen.

2019.12.19.

Szerző: Nánási Dániel

Forrás: Facebook, MAGUS az igazi csoport

Szerkesztette: Magyar Gergely